

Gierende remmen, rinkelend glas, schurend metaal en een doffe smak. De vijftienjarige Lennart wordt op zijn fiets aangereiden en loopt een ernstig hersenletsel op. Van het ene ogenblik op het andere veranderde zijn leven en dat van zijn moeder, Annemie Schueremans. Haar ervaring wil ze nu aanwenden om andere jongeren met een niet-aangeboren hersenletsel en hun familie te steunen.

Ilse Van Halst

‘Zonder geloof zou ik het hebben opgegeven’

ANNEMIE Schueremans startte zowat twee jaar geleden het Open Therapeuticum Leuven (OTL) op, een therapeutisch centrum voor jongeren die na een verkeersongeval, een tumor of een hersenbloeding een hersenletsel opliepen en na hun revalidatie nog niet klaar zijn voor de schoolbanken. Uit pure noodzaak.

– Alles begon vier jaar geleden, toen uw zoon na een ongeluk een ernstig hersenletsel opliep.

Lennart ving de klap op met het hoofd. Zes weken lag hij in coma. Volgden nog twee weken ziekenhuis, waarbij hij een ziekenhuisbacterie opliep en depressief werd. Toen rees het idee Lennart thuis te verzorgen, want onbewust wist ik dat hij thuis beter af was. Mits de nodige therapeutische begeleiding, kon het ook daadwerkelijk.

Wist ik waaraan ik begon! Ik zag enkel een kind dat opnieuw de ogen opende. Wat er allemaal mis zat in zijn hoofd, zag ik niet. Zijn kortetermijngeheugen was aangetaast en hij had last van kennisstoornissen. Zijn vrienden van altijd herkende hij niet meer, mij al evenmin. Lennart wist enkel dat ik daar elke dag naast zijn bed stond, en bijgevolg wel zijn moeder moest zijn. Als je hem iets uitlegde, was hij dat snel weer vergeten. Honderd keer stelde hij je dezelfde vraag. Het was een ware uitputtingslag voor zijn hele omgeving.

– Volgde een lange revalidatie?

Wat het bewegen betreft, was Lennart snel aan de beterhand. Op het vlak van waarneming, taal en denken bleef hij echter hangen. Na drie maanden intensieve training in een revalidatiecentrum kon hij opnieuw naar school. „Oef, we zijn er!“, dacht ik. Niets bleek echter minder waar.

Lennart deed zijn best, de school ook, maar het lukte niet. Hij wist vaak niet waarover het ging of wat hij moest leren. Hij zat maar wat te staren. Ik begreep het niet. Hij was toch genezen? Waarom ging het dan niet? Dan maar proberen met een halve dag school, maar zo miste hij teveel leerstof. Noodgedwon-

gen ging ik op zoek naar hulp. Via via belandde ik bij Eureka, een school voor jongeren met aandachtstoornissen. Daar legde iemand me voor het eerst uit dat kinderen met een niet-aangeboren hersenletsel (NAH) niet functioneren in een omgeving waar te veel prikkels op hen afkomen. Zij kunnen slechts één ding tegelijk aan. In onze hectische samenleving, waarin het én-én-én is, gaan ze ten onder.

Ik kwam ook een privéschool op het spoor, die werkte met pakketten leerstof en jongeren per pakket examen liet afleggen voor de examencommissie. Dat leek me wel wat. Dus toog ik in onze buurt op zoek naar leerkrachten die Lennart wilden voorbereiden op de examencommissie.

– Een nieuwe zoektocht en met een nieuwe uitdaging?

Terwijl Lennart zijn leerstof voorbereidde, kreeg ik opnieuw tijd voor mezelf. Kort vóór het ongeluk had ik mijn zaak opgedoekt, omdat ik op zoek was naar een nieuwe uitdaging. Gelukkig maar, hoe had ik me anders over mijn zoon kunnen ontfermen? Nu hij op de goede weg was, begon ik me af

te vragen wat ik zou doen. Al snel bedacht ik dat ik iets moest opstarten voor kinderen zoals hij. Er zijn immers nog zoveel kinderen, jongeren en families die hetzelfde moeten doormaken. „Joepie!“, juicht iedereen wanneer je kind het overleeft. Maar zie ons hier zitten. Velen begrijpen het niet. „Stuur die toch gewoon naar school“, zeggen ze. „Hij moet niet flauw doen, hé.“ Maar niemand kan in het hoofd van die kinderen kijken. De medische wetenschap is inmiddels zo sterk, dat vandaag mensen worden gered die vroeger zouden gestorven zijn. Dat is mooi, maar het noodzakelijke vervolg is er helaas nog niet. Er zijn nog geen verzorgingstehuizen waar ze na dien terecht kunnen voor begeleiding – van lichaam en geest, in kennis en emotie.

– Dus stampte u zelf zo'n centrum uit de grond?

Het was heus pionierswerk. Vandaag sta ik er zelf versteld van hoe groot de nood is aan een geïntegreerde therapie en aangepast onderwijs voor jonge verkeersslachtoffers. Daarop willen wij een antwoord bieden. Ons centrum is een groepspraktijk met professio-

nele begeleiders, artsen, psychologen, therapeuten, een pedagoog en leerkrachten die therapie en onderwijs bieden op maat van het kind met het oog op een volwaardige integratie in de samenleving. Dat biedt het voordeel dat het kind op één plaats wordt begeleid, zodat alle betrokkenen op de hoogte zijn van zijn situatie en oeverloos rondrijden vermeden wordt. We hebben ook oog voor de onmiddellijke omgeving van het slachtoffer, want ook die deelt in de emotionele klappen. Ouders, maar ook broer en zus hebben het vaak moeilijk met de gedrags- en persoonlijkheidsveranderingen van het slachtoffer. Verder helpen we ouders wegwijs worden in het gerechtelijke kluwen.

– Hoe hield u het vol?

Zolang het slecht gaat met je kind, heb je kracht om door te gaan. Je moet er zijn voor je kind en je staat er ook. Zodra het beter

Dat ik zijn moeder was, leidde Lennart af uit het feit dat ik elke dag opnieuw naast zijn bed stond

gaat, ga je er echter onderuit. Ik moest me steeds opnieuw opladen. Het ene probleem opgelost, dook daar al een ander op. Telkens opnieuw moest ik mijn weg zoeken. Als ik dan een oplossing vond, werd ik huiswaarts gezonden met de boodschap: „Voor kinderen met NAH bestaat deze vorm van hulp nog niet. U moet het zelf doen.“

Vorig jaar zag ik het opnieuw even niet meer zitten. Ik zat financieel aan de grond, want al mijn centen zitten in het centrum. Ik werkte me te pletter, maar ik kwam er niet. Mijn omgeving stond negatief tegenover het initiatief. Ik kon er echter niet mee ophouden. Waar moeten die jongeren naartoe? Dan vind ik toch de Kracht om door te bijten. Zonder geloof zou ik het hebben opgegeven, of bitter zijn geworden. Waar ik me vroeger vaak druk maakte om een kleinigheid en me snel zorgen maakte, leef ik vandaag veel meer vanuit een innerlijk vertrouwen.

Nu zie ik dat wat ik heb meegeemaakt, zin heeft. Of liever, door dit centrum uit te bouwen, heb ik er zin aan gegeven. Ik had me ook kunnen wentelen in de slachtofferrol. Maar wat baat het? Pas op, ik heb ook geklaagd, maar je moet nu eenmaal voort. Dan bedenk ik dat ik hulp krijg van velen. Dat is wat telt. En als je ziet hoe de jongeren hier terecht komen, en wat ze na een half jaar begeleiding al kunnen, weet je dat je goed bezigt bent. Dat groeiproces kunnen begeleiden is het mooiste. Natuurlijk kun je een fysieke handicap niet wegnemen, maar je kunt hen wel emotioneel ondersteunen en de persoon er wat kennis betreft bovenop helpen. Zodat ze hun toestand leren aanvaarden in het besef dat er ook voor hen nog een mooi leven is weggelegd.

Open Therapeuticum Leuven, Brusselsesteenweg 60, 3020 Herent, telefoon en fax 016/23.69.96, website www.opentherapeuticum.be. Giften zijn welkom op rekeningnummer 330-0771267-74 van het OTL. Ook vrijwilligers voor het onthaal en om les te geven worden met open armen ontvangen.

© Hugo Maris